

Předkládáme podrobný rozbor a popis problematiky pořádku slov v *moyen français*, francouzštině vrcholného a pozdního středověku. Jako podklad našeho zkoumání jsme zvolili dílo *Remede de Fortune* (Lék Štěstěny), napsané básníkem a skladatelem Guillaumem de Machaut mezi lety 1342 a 1357.

Práce je zaměřena popisně. Naším hlavním cílem bylo nastínit základní vlivy a mechanismy, které se podílejí na uspořádání větných členů ve vybraném textu, abychom je posléze mohli srovnat s výsledky studií napsaných na toto téma v posledních třech desetiletích.

Abychom poněkud omezili předmět naší práce i vybraný korpus, rozhodli jsme se zaměřit naši pozornost pouze na situaci ve vedlejších větách. Jakmile jsme přesně definovali náš korpus, bylo třeba získané věty přehledným způsobem rozdělit do několika skupin. Zvolený postup se opírá o práce Pierra Le Goffic, zvláště pak o jeho *Grammaire de la Phrase française*. Všechny vedlejší věty jsme shromáždili do čtyř kapitol podle povahy spojovacího výrazu. Co se týče samotného větného rozboru, opírali jsme se především o výzkumy P. Esperling, Ch. Marchello-Nizia, B. Combetta, R. Martina et M. Wilmeta.

Nejdříve jsme definovali základní pořádek slov, kterým je v *moyen français*, stejně jako v moderní francouzštině, sled podmět-přísudek-předmět. Poté jsme zaznamenávali jednotlivé případy, jež se od tohoto pořádku slov v námi vybraném textu odlišují; jedná se o nevyjádření podmětu, inverzi podmětu a konečně pozici ostatních větných členů (předmětu a příslovečného určení) ve vztahu k základní skladební dvojici podmět-přísudek.

Statistiky pro četnost jednotlivých nalezených variant jsou shrnuty v podrobných tabulkách a doplněny krátkým komentářem a příklady.

Dále jsme srovnávali naše výsledky s výsledky několika ojedinelých prací na dané téma. Domníváme se, že, pokud se jedná o problematiku pořádku slov, text Guillauma de Machaut psaný ve verších, vykazuje podobné znaky jako neveršované texty ze stejného období, jež jsou tradičně voleny autory, kteří se touto problematikou blíže zaobírají.

Ptáme se tedy, zda to není, přinejmenším u některých autorů čtrnáctého a počátku patnáctého století, spíše žánr než forma, jenž může mít určující vliv na uspořádání větných členů. Závěrem uvádíme několik poznámek k postavení částí přísudku ve větě.